

Претходних дана имали смо прилике да прочитамо и чујемо неке веома скандалозне и варварске изјаве - што од припадника „другосрбијанске“, што од припадника номинално „српско-патриотске“ јавности – на тему употребе црквенословенског језика у осликавању Храма Светог Саве. Без сумње, један део јавности се са презиром односио према овоме јер је у црквенословенској традицији препознао „руска слова“ и „руски утицај“ који са толико жара покушавају да сузбију, поготово у жару нове антируске хистерије у САД и на Западу. Али неки од аргумената који су се ту могли чути – „антинародном ставу Цркве“, о „страном језику“ и „форсирању мртвог језика“, превазилазе оквире дневнополитичке борбе и залазе дубоко у културну патологију српског народа Овде ће се у тезама, веома начелно и таксативно, изнети одговори на неке од тих, без претеривања, варварских и *антицивизацијских* ставова које смо ових дана на ту тему могли да чујемо.

1) Пре свега, језик није „средство комуникације“, како на томе вулгарно инсистирају савремени номиналисти, поводећи се за западним узорима. Језик је душа једног народа, срж његовог идентитета, и оперативни систем његове духовности. Народ без историје језика је народ без историје, а народ који није у стању да чита натписе на својим споменицима нема право на те споменике. Да је „лакоћа комуникације“ једина функција језика, требало би сви да говоримо искључиво енглески (или кинески, или хинди, или есперанто), и да укинемо своје језичке традиције као непотребан комуниколошки „камен око врата“.

О куполи Храма, руском утицају и црквенословенском језику

Пише: Никола Танасић
субота, 24 фебруар 2018 12:59

О куполи Храма, руском утицају и црквенословенском језику

Пише: Никола Танасић
субота, 24 фебруар 2018 12:59

О куполи Храма, руском утицају и црквенословенском језику

Пише: Никола Танасић

субота, 24 фебруар 2018 12:59

~~Урбана историја Србије~~